

Benedek Elek

A farkas, a róka, a nyúl meg a varjú

A farkas, a róka meg a nyúl nagy barátságban voltak, erdön-mezőn mindig együtt sétáltak. Egyszer, amint járnak-kelnek, egy nagy ároknak a szélére érnek. Megegyeznek, hogy szép sorjában átugorják az árkot. Előrement a róka, s mondta:

- Rövid fülem, hosszú lábam, hosszú farkam, hopp, de nagy ez az árok! Azzal nekiugrott, s szépen bele is esett az árokba.

Utána a nyúl mondja:

- Hosszú lábam, hosszú fülem, kurta farkam, de nagy ez az árok! Úgy keresztülugrott az árkon, mintha nem is lett volna.

Harmadiknak jött a farkas. Azt mondja:

- Hosszú lábam, hosszú fülem, hosszú farkam, hopp, de nagy ez az árok!

Nekiugrik az ároknak, s szépen belepottyant. Na, próbálja a róka, próbálja a farkas mindenféleképpen, hogy kimásszanak az árokból. De mély volt az árok, nem tudtak kimászni.

- Állj meg, farkas koma - mondja a róka -, mindjárt kikerülünk innét. Én felállok a te válladra, kiugrom, aztán hosszú farkamat leeresztem, s kihúzlak téged is.

- E bizony jó lesz - mondja a farkas, s hagyta, hogy a róka a vállára álljon.

Róka koma egy szempillantás alatt kint volt az árokból, aztán nagyot kacagott, ott hagyta a farkast. Orgonált a szegény farkas nagy keservesen, s egyszer csak arra jön egy varjú. Kiszól a farkas:

- Hej, lelkem, várjam, ha én úgy tudnék repülni, mint te! Mondja a varjú:

- Ne búsulj, megtanítlak én jó szívvvel, csak fogózz bele a farkamba!

Letartja a varjú a farkát, belefogózik a farkas. Elkezd vele repülni. Felrepül jó magasra, s kérdi a farkast:

- Látod-e még a földet?

- Még látom. Följebb repül a varjú, s kérdi megint:

- Farkas koma, látod-e még a földet?

- Még látom. Még följebb repül a varjú, s harmadszor is kérdi:

- Farkas koma, látod-e még a földet?

- Már nem látom.

- No, ha most nem látod, ereszd el a farkamat, most már tudhatsz repülni. Eleresztí a farkas a varjúnak a farkát, de bezzeg repült lefelé, mint a sebes szél, még annál is sebesebben. Amint közeledett a föld felé, látott egy szenes tuskót, s rákiált:

- Szaladj te, szenes tuskó, előlem, mert agyonütlek! Hanem a szenes tuskó nem ijedt meg, ott maradt a helyén. A farkas meg ráesett, s még a hetvenhetedik porcikája is ízzé-porrá törött.

A róka meg a farkas a lakodalomban

Egyszer lakodalom volt a faluban. A róka megérezte a szagot, s gondolta, jó volna belopózni oda. Rábeszélte a farkast, hogy menjenek el ők is a lakodalomba.

- Menjünk - azt mondja a farkas -, de attól félek, hogy megbánjuk.

- Ne félj semmit, csak gyere velem.

Bementek az udvarba. A vendégek mind bent ültek a szobában. Azt mondja a róka:

- Te csak húzódj meg itt, farkas koma, s szimatold ki, hogy hova menjünk.

A róka bement a tornácra. Gondolja magában:

“Előbb bemegyek a kamrába!”

Megnyitja a kamraajtót, hát látja, hogy nincs ott senki, s ott a sok bor meg a sok pálinka, a sok sütemény. Volt ott sok kürtöskalács, pánkó (fánk), minden. Gondolja a róka:

“Ide jó lesz behúzódni!”

Hívja a farkas komáját is. Akkor veszi észre a róka, hogy van egy jó fazék töltött káposzta is.

Gondolja magában:

“Ezt lesz jó megkóstolni legelőbb!”

Nekiestek a káposztának, s eszik. Aztán ették a kalácsot, a kürtöst, a pánkót. Azt mondja a farkas:

- Hallod-e, róka koma, jó lenne valamit inni is.

Csapra ütöttek egy nagy hordót, s nekifogtak az ivásnak. Hát mikor már sokat ittak, berúgtak, nekikezdték dudorászni. Egyik jobban ordított, mint a másik. De a rókának mégis volt annyi esze, ha be is volt rúgva, hogy a küszöb alatt vájjon egy lyukat, hogy ott ki tudjon bújni, ha veszedelembé jut.

Benn a vendégek a levest megették. Megy a szakácsné, hogy tálalja a káposztát. Szinte meghalt ijedtében, mikor benyit a kamrába. Szalad be a vendégekhez, hogy milyen nagy baj van. Azok nem akartak neki hinni, de mégis egypáran kimentek. Mire kimentek, a róka már kibújt a lyukon, s elfutott, de a farkast úgy elverték, hogy csak úgy zörgött a csontja. Alig tudott kivánszorogni a kamrából.

A róka szaladt, szaladt, éppen a faluvégre, lefeküdt egy csomó pozdorjára, s elaludt. Egyszer arra ébred, hogy nagyon lökdösi valami. Felnyitja a szemét nagy álmosan, nézi, hogy ki az. Hát a komája volt. De alig tudott menni, úgy helybenhagyták.

Könyörög a farkas a rókának, hogy vegye fel a hátára.

- Hogy vegyelek fel, mikor az én csontom, ládd, kívül lóg a bőrömön - azzal rámutatott a pozdorjára -, vegyél inkább te fel, s vigyél.

A bolond farkasnak csak ennyi esze volt, hogy felvette. Elindult, s vitte a hátán. A róka csak vigyorgott magában. Elkezdte mondogatni:

- Vert viszen veretlent, vert viszen veretlent.

Azt mondja a farkas:

- Mit pusmogsz, te róka koma?

- Jaj, kedves komám, azt mondom, hogy veretlen viszen vertet, veretlen viszen vertet.

- Na, jól van, azt hittem, hogy egyebet beszélsz.

A róka megint csak elkezdí:

- Vert viszen veretlent, vert viszen veretlent.

A farkas most már megértette, hogy mit mond a róka, de már akkor jó messzire elvitte.

Megharagudott, ledobta a hátáról. A róka meg nekiiramodott s hazaszaladt. Ha a róka el nem szaladt volna, az én mesém is tovább tartott volna.

szerk. Kovács Ágnes

1972